

I Vrijdag

1. ‘Open de achterklep’

Op de twee autodekken van de veerboot naar Texel hadden de meeste passagiers hun auto, camper of vrachtwagen verlaten.

De chauffeur van de Mercedes diepvriesvrachtwagen sloot de deur en stroopte de chirurgenhandschoenen af, die hij in de broekzak van zijn overall propte. De man droeg sneakers, een windjack en een pet waarvan de klep over het voorhoofd getrokken was. Een spiegelende zonnebril glansde in de tl-verlichting. Hij wurmde zijn rechterarm achter de rugtasdraagband en liep voorovergebogen naar de trap. Hij had X-benen en zwaaide onrustig met zijn armen. Langzaam nam hij de treden naar boven.

Op het restaurantdek wandelde hij naar de toiletten. Hij verdween in een toilethokje, zette de rugzak op de tegelvloer en trok zijn sneakers, overall en windjack uit. Uit de rugzak haalde hij eerst een linnen broek. Hij stapte in de kreukelige pantalon. Daarna schoot hij in een zomertrui en trok een ander paar schoenen aan, waarvan hij de veters strikte. Opnieuw greep hij in de rugzak, waaruit hij een tablet pakte. Hij klemde het apparaat tussen zijn bovenbenen en propte de kleding die hij had uitgetrokken in de tas. Hij keek op zijn horloge. Over tien minuten zou de veerboot aanmeren. Hij schoof het slot van het toilet open en zwaaide de deur van zich af. De man verliet de toiletruimte en wandelde met het tablet onder zijn linkerarm naar het achterdek aan bakboord-

zijde, waar weinig passagiers waren. Hij smeed de rugzak van zich af. Die verdween tussen de kolkende schroefgolven.

Hij draaide zich om en kuierde langs stuurboordzijde naar het voordek, waar hij zag dat het eiland naderde. Via de intercom werd de reizigers verzocht naar hun voertuigen te gaan. Hij negeerde de oproep, nam plaats op een houten bank in de schaduw en klapte het leren etui van zijn tablet open. Uit zijn broekzak viste hij oortjes op, die hij aansloot op het apparaat. Met snelle bewegingen drukte hij de dopjes in zijn oren. Op het scherm verscheen een portretfoto van een oudere vrouw. De man keek er een paar seconden naar voordat hij een ander scherm opende. Daarop waren vier gekaderde beelden van het benedenautodek te zien. Hij tikte op het beeld links boven en zag dat twee volwassenen en twee meisjes van rond de 16 jaar de autodeuren openden. Een van de meisjes zei tegen de vrouw: 'Jij altijd met dat gezeik over dat kuteiland.' De vrouw draaide zich half om en antwoordde iets wat de man op het bankje niet kon verstaan. Het meisje haalde haar schouders op, zette haar koptelefoon recht en stapte in de auto.

De motoren van de veerboot gromden, het schip minderde snel vaart.

De man opende de andere gekaderde schermen. Alle passagiers zaten blijkbaar in hun voertuigen of stonden bij hun fietsen, want er was niemand meer op het buitendeck.

De veerboot voer de haven binnen en meerde enkele minuten later aan. Op het scherm was te zien dat de klep geopend werd en dat twee medewerkers van de rederij de buitenste baan aan bakboord vrijgaven. Hij haalde de dopjes uit zijn oren, het geluid van startende en optrekkende automotoren stoorde hem. De voertuigen verlieten het schip. Daarna was de baan ernaast aan de beurt, gevolgd door de buitenste stuurboordstrook. Als laatste kreeg de tweede rij aan stuurboord het sein dat de voertuigen de veerboot mochten verlaten. De Mercedes bleef staan. De medewerkers liepen naar de vrachtwagen en zagen direct dat de bestuurderscabine leeg was. Een van de mannen nam zijn walkietalkie, keek naar het kenteken en sprak. Een paar seconden later klonk het door de intercom:

‘Wil de bestuurder van de Mercedes Altego, met het kenteken 6-BBB-01, zich onmiddellijk naar zijn voertuig begeven?’

De andere medewerker was intussen naar de achterste auto gelopen, waar hij met gebaren instructie gaf: de auto had net genoeg ruimte om de rij te verlaten. Ook de andere vijf auto's reden via de aanlegsteiger het eiland op.

Opnieuw klonk de intercom. De chauffeur van de vrachtwagen werd weer opgeroepen naar zijn voertuig te gaan.

De man wist dat het regelmatig voorkwam dat een personenauto op een van de dekken bleef staan, omdat een eilander was vergeten dat hij met de auto was en lopend de veerboot verliet. Als de auto niet de in de weg stond, lieten de medewerkers hem staan zodat de auto terugvoer naar het vasteland en pas als hij in de haven van het eiland opnieuw niet door de bestuurder was weggereden, werd het voertuig weggesleept. Met een vrachtwagen lag dat anders. Het was nog nooit gebeurd dat die bleef staan, maar waarschijnlijk zou de kapitein beslissen dat ook deze een keer heen en weer moest varen voordat hij werd weggesleept.

De medewerker die de bestuurders achter de Mercedes begeleid had, overlegde met zijn collega, waarna hij zijn walkietalkie voor zijn mond plaatste en druk gebarend sprak: ‘Er staat een vrachtwagen op het dek en de chauffeur is niet komen opdagen. Wat moeten we doen?’ Hij had het hoogstwaarschijnlijk tegen de kapitein. Hij moest beslissen wat er met de vrachtwagen moest gebeuren.

‘Nee, hij staat niet in de weg.’

De man met de tablet zag dat de andere medewerker aan de deur van de Mercedes voelde. Met een klik sprong de vrachtwagendeur van het slot. De rederijmedewerker zwaaide het portier open. Ineens klonk uit de cabine een diepe, monotone stem: ‘Open de achterklep.’ De medewerker hield de deur in zijn hand, verstijfd. Enkele seconden later klonk opnieuw: ‘Open de achterklep.’

Een minuut later verschenen de kapitein en de stuurman op het dek. ‘Weet je zeker dat iemand zei dat de laadklep open moest?’ De kapitein, een slanke dertiger, stapte op de treeplank van de cabine, greep met zijn rechterhand de hoofdsteen vast en

ging achter het stuur zitten. Hij zag dat de contactsleutel in het slot stak. Uit de autoradio klonk: 'Open de achterklep.'

De kapitein stapte uit de Mercedes en zei gedecideerd: 'Ik neem contact op met de politie. Er mogen nog geen voertuigen of voetgangers aan boord. We stellen de overtocht voor onbepaalde tijd uit.'

'En de mensen die nu al aan boord zijn? Er zijn regelmatig passagiers die een paar keer heen en weer varen en in het restaurant blijven of op het dek van de zon genieten.'

'Geen probleem. Dat zijn altijd voetgangers. Die komen niet op de voertuigdekken.'

2. Obool

Rechercheur Lone Telander was samen met twee agenten als eerste bij de diepvriesvrachtwagen. De Dodge had ze op de parkeerplaats op Texel achtergelaten. Het was de auto van haar vader, bij wie ze nu al weer bijna een half jaar inwoonde op zijn woonboerderij.

De kapitein schudde haar hand.

‘Rob Hendriksen.’

‘Lone Telander’, antwoordde de roodharige rechercheur.

‘Uit de cabine...’ begon Rob Hendriksen, maar Telander viel hem in de rede: ‘Dat heb je me net over de telefoon al verteld.’ Met een snel gebaar veegde ze een pluk haar uit haar ovale gezicht, dat opgemaakt was met mascara en lippenstift. Ze had een olijfgroen T-shirt aan. Daarover droeg ze een verbleekte oranje blazer met grote boordpunten. Op de ellebogen was de stof kleurloos geworden. Haar handtas was een pukkeltas, een legertas die in de jaren zeventig van de vorige eeuw in de mode was bij scholieren. Ze was slank, bijna mager zelfs.

‘Heb je iets aangeraakt?’

Rob Hendriksen keek langs haar heen.

‘Ben je met blote handen in de cabine geklommen? Weleens van vingerafdrukken gehoord?’

‘Het is toch geen plaats delict?’

‘Nog niet.’

Telander haakte twee duimen achter haar roodleren broekriem. ‘Heeft nog iemand anders aan die wagen gezeten?’

De holster met haar dienstwapen was duidelijk zichtbaar.

Een van twee medewerkers stak zijn vinger in de lucht.

‘Amateurs’, mopperde Telander. Ze liep om de vrachtwagen heen. ‘Geen naam van een bedrijf. Geen reclame. Dat is ongebruikelijk.’ Telander ging voor Rob Hendriksen staan. Haar groene ogen keken op naar de kapitein. Ze zag dat er haartjes in zijn neusgaten groeiden.

‘De vraag is: moeten we de laadklep hier openen of in Den Helder?’

‘Misschien is het een grap van een of andere idioot’, opperde een van de agenten. ‘Iemand die de boel wil vertragen. De pest heeft aan veerboden.’

‘Dat lijkt me niet’, zei Telander. ‘Een grap met een gestolen vrachtwagen?’

Ze viste twee latex handschoenen uit haar achterzak en trok ze aan, waarbij ze aan de kunststof sjoerde. ‘Geef me even een overall, overschoenen en een hoofdkapje’, zei ze tegen de andere agent. Haar stem was zacht, bijna fluisterend. De agent nam ze uit de plastic tas. Telander schopte haar rode sneakers uit. Ze stuiterden op het dek en vielen op de zijkant. De agent raapte ze op en zette ze naast elkaar. Ze trok de overall aan, die om haar lichaam lubberde. Ze propte haar hoofdhaar onder het kapje. Over haar blote voeten trok ze de overschoenen aan. Ze klom in de cabine.

‘Meestal zit er toch een raam tussen de cabine en de laadruimte?’

‘Geen idee’, zei de agent.

Telander zat wijdbeens op het dashboard en keek naar de achterwand, die helemaal dicht was.

‘Ik vertrouw het niet helemaal. Ik bel naar het vasteland.’

‘Hoe bedoelt u?’, vroeg de kapitein. ‘Een bom?’

‘Dat lijkt me onwaarschijnlijk. Dan zou hij zijn ontploft tijdens de overtocht. Nu zouden er te weinig slachtoffers zijn.’

‘Dan keren we de vrachtwagen en zette hem vooraan. Daarna kunnen de wachtende passagiers aan boord.’

‘Geen probleem’, zei Telander.

Ze nam plaats achter het stuur en startte de vrachtwagen. Daarna sloot ze de deur, liet het raampje naar beneden glijden en zei tegen de agenten: ‘Laat tien meter ruimte achter de vrachtwagen.’

Voordat iemand iets kon zeggen, reed Telander een half rondje en plaatste de Mercedes in de middelste rij vooraan. Ze schakelde de motor uit. Ze sloot haar ogen en zoog via haar neus lucht naar binnen. Niets dan warme, stilstaande lucht zonder specifieke

geur. Met haar tongpiercing tikte ze tegen haar voortanden. Een paar minuten later zag ze in de buitenspiegels dat voertuigen het dek op reden. Achter de Mercedes stonden de medewerkers en de agenten die de voertuigen met zwaaibewegingen tegenhielden. Telander graaide in haar broekzak, vond haar mobiel en belde naar het bureau op het vasteland.

‘Op de veerboot staat een gestolen vrachtwagen waarvan de bestuurder niet aanwezig is. Ik heb het kenteken nagetrokken. De wagen is afgelopen april als gestolen opgegeven. Toen een rederij-medewerker de deur opende, ging er een bandje of iets dergelijks lopen. Een stem zei: “Open de achterklep.” Dat vond ik verdacht. Daarom heb ik de beslissing genomen de auto naar het vasteland terug te laten varen.’

Ze luisterde.

‘Ik kan de beslissing niet meer terugdraaien. We varen al.’ Ze drukte de verbinding weg en klom uit de vrachtwagen. Ze schudde haar armen uit de overall, stapte uit de broekspijpen en liet het witte kledingsstuk op het dek liggen. Het hoofdkapje gooide ze ernaast. Daarna nam ze haar schoenen over van de agent en trok ze aan.

‘Waar bewaren jullie de camerabeelden?’

‘Op de brug’, antwoordde Hendriksen.

‘Zullen we daar dan nu heengaan?’

De man met de tablet grijnsde, klapte het apparaat dicht en liep naar het restaurant, waar hij een kop koffie bestelde. Hij nam plaats aan een tafel, pakte een prepaidtelefoon uit zijn broekzak en appte zijn tweede bericht van vandaag aan televisiejournaliste Kirsten Konings van RTL4: *Veerboot. Over twintig minuten. Onderdek, vooraan. Laadklep witte Mercedes. Primeur.*

Hij dronk zijn kop koffie in een teug leeg en zette het dienblad met de kop en schotel in een rolcontainer. Daarna wandelde hij naar het achterdek, haalde de simkaart uit het mobieltje en gooide het telefoontje en het kaartje overboord.

De veerboot verliet de haven, uitgeleide gedaan door tientallen krijsende meeuwen.

Vanaf de brug was het uitzicht panoramisch: overal zee met kleine schuimkopjes. Een speedboot haalde de veerboot in. Plezierzeiljachten scheerden door het water. In het zuiden was het vasteland al zichtbaar.

‘We bewaren de beelden 24 uur, officieel mogen ze alleen in real time bekeken worden’, zei Hendriksen die kaarsrecht tegenover Telander stond. ‘In de Tweede Kamer heeft de PVV een motie ingediend om meer camerabewaking toe te staan. Als er nu echter iets op de bewaarde beelden staat dat belastend kan zijn, mag dat niet als bewijs dienen.’

Ze haalde haar schouders op.

‘Wil je me de beelden van de inscheeping van het onderdek laten zien?’

‘Ik heb daar nu geen tijd voor.’

‘Het is belangrijk. Zoveel tijd kost dat toch niet?’

‘Ik ben verantwoordelijk voor de veiligheid van de passagiers. Daarom bepaal ik wat hier gebeurt. De camerabeelden kun je zien als we in de haven zijn. Ik moet je nu verzoeken de brug te verlaten.’

Ze draaide zich om. Aan bakboord stond de stuurman die de stalen deur met een glimlach voor haar openhield.

Telander verliet zonder iets te zeggen de brug.

Inspecteur Simon Kraus van het hoofdbureau in Alkmaar liep het benedenautodek op. Het dek was leeg, op de vrachtwagen na. De met ijzer beslagen zolen van zijn motorlaarzen klonken hol in de ruimte, waar rechercheur Lone Telander, kapitein Rob Hendriksen en de agenten op hem wachtten.

Telander had haar vingers achter haar riem gehaakt, trok de oortjes van haar telefoon uit haar gehoorgangen en neuriede *Cold as ice*.

Simon Kraus stampte dichterbij. Hij was groot en breed. Als hij liep, bewogen niet alleen zijn benen, maar ook zijn schouders, armen en hoofd. Zijn haar was grijs. Zijn gezichtshuid was vlekkelig.

‘Jij moet Lone Telander zijn’, zei hij met uitgestoken hand. Zijn stem was verrassend melodieus.

Ze schudden elkaar de hand en Kraus glimlachte. Zijn gebit was regelmatig.

‘En jij bent Simon Kraus. Van het hoofdbureau in Alkmaar.’

‘Klopt.’

Terwijl hij sprak, boog zijn bovenlichaam naar voren, alsof hij een buiging wilde inzetten.

‘Waarom ben je alleen?’ vroeg ze. ‘Geen forensische nerds meegenomen?’

Kapitein Hendriksen kuchte luidruchtig.

‘De kapitein wil jou ook een hand geven’, zei Telander terwijl ze naar de man in uniform wees. ‘Hij is de eerstverantwoordelijke. Hij heet Rob Hendriksen.’

Kraus was in twee passen bij de kapitein.

‘Welkom’, zei Hendriksen.

Kraus schudde de hand van de kapitein. Daarna maakte hij oogcontact met de twee agenten en tikte als begroeting met zijn wijsvinger tegen zijn slaap.

‘Ter zake graag’, zei Telander.

‘Vertel me even precies wat er is gebeurd’, antwoordde Kraus.

‘Als het kan een beetje snel, want de veerboot moet weer naar het eiland. Er wachten 1800 passagiers op de wal’, zei Hendriksen.

Kraus stak zijn hand op en legde een wijsvinger op zijn mond.

Binnen een paar minuten had Telander verslag gedaan. Ze eindigde met: ‘Hendriksen wilde me de camerabeelden niet laten zien.’

Kraus onderzocht de achterkant van de Mercedes.

‘Geen bedrading.’

Hij bukte zich en keek onder de vrachtwagen. Niets bijzonders.

‘Hoe gaat die laadklep open?’

‘Elektrisch, vanuit de cabine’, zei de agent. ‘Mijn vader heeft ook zo’n wagen.’

‘Nemen we het risico?’ vroeg Kraus aan Telander.

‘Er is geen bom’, zei Telander. ‘Als die er zou zijn, was hij allang ontploft. Bovendien heb ik in de cabine geen losse bedradingen gevonden.’

‘Heb je enig idee hoe de oproep om de laadklep te openen gedaan is?’

‘Ik denk dat de stem uit de autoradioboxen kwam.’

‘Hoe dan?’ Kraus streek door zijn stoppelbaard. Het raspte.

‘Van elektronica weet ik niets.’

Kraus wipte van zijn ene voet op de andere. Toen wees hij naar een van de agenten. ‘We wagen het erop. Handschoenen aan, pak aantrekken en hoofdkapje op. Je hóeft het overigens niet te doen, want er is een risico dat er iets gebeurt.’

‘Geen probleem’, antwoordde de agent. Binnen een minuut had hij de witte overall aan. Het hoofdkapje maakte hem nog jonger dan hij al was.

Uit een van de voetgangerspoortjes stapte een kleine vrouw het dek op. Televisiejournaliste Kirsten Konings werd gevolgd door een cameraman. Ze had een microfoon in haar hand die met een kabel aan de camera verbonden was.

Het groepje bij de Mercedes stond met de rug naar hen toe. Ze waren te geconcentreerd bezig om Konings en de cameraman op te merken.

De agent klom in de vrachtwagen, de anderen stonden vier meter achter de laadklep. Hij drukte op een knop. De laadklep scharnierde van boven open. De bekende waarschuwingssignalen klonken hol in de grote ruimte. Toen de klep half open was, sprongen felle lampen in de laadcabine aan.

‘We zijn op het benedenautodek van veerboot *Dokter Wage-maker*, waar een verdachte vrachtwagen staat’, sprak Konings in haar microfoon. ‘De chauffeur is niet op komen dagen en...’

Haar stem stokte, want in de laadruimte zat een naakte, oudere man op een hoge barkruk. Zijn lichaam en hoofd waren vastgesnoerd met sjorbanden aan de zijkanten van de laadruimte. Het lijk was ijsblauw. De donkere hoofdharen waren berijpt en de brillenglazen wit uitgeslagen. Het lijf dampte. De mond stond